

SKUTOČNÝ PRÍBEH
O VRAŽDE, ŠIALENSTVE, PREPYCHU A CHAMTIVOSTI

KLAN
GUCCI

SARA GAY FORDENOVÁ

TATRAN

KLAN
GUCCI

KLAN
GUCCI

SARA GAY FORDENOVÁ

TATRAN

Z anglického originálu Sara Gay Forden: HOUSE OF GUCCI,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve William Morrow, an imprint of HarperCollins
Publishers, New York 2021,
preložila Katarína Ostricová.

Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2022 ako 5338. publikácia.

Vydanie I.

Prebal podľa pôvodného návrhu spracoval Peter Zentko.

Zodpovedná redaktorka Mária Štefánková

Jazykóví redaktóri Zuzana Šulajová, David Grich

Technický redaktor Peter Zentko

Sadzba Alica Dórová – ALDO

Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.

Copyright © 2000, 2001, 2021 by Sarah Gay Forden

Translation © Katarína Ostricová 2022

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2022

ISBN 978-80-222-1324-0

Pre Juliu

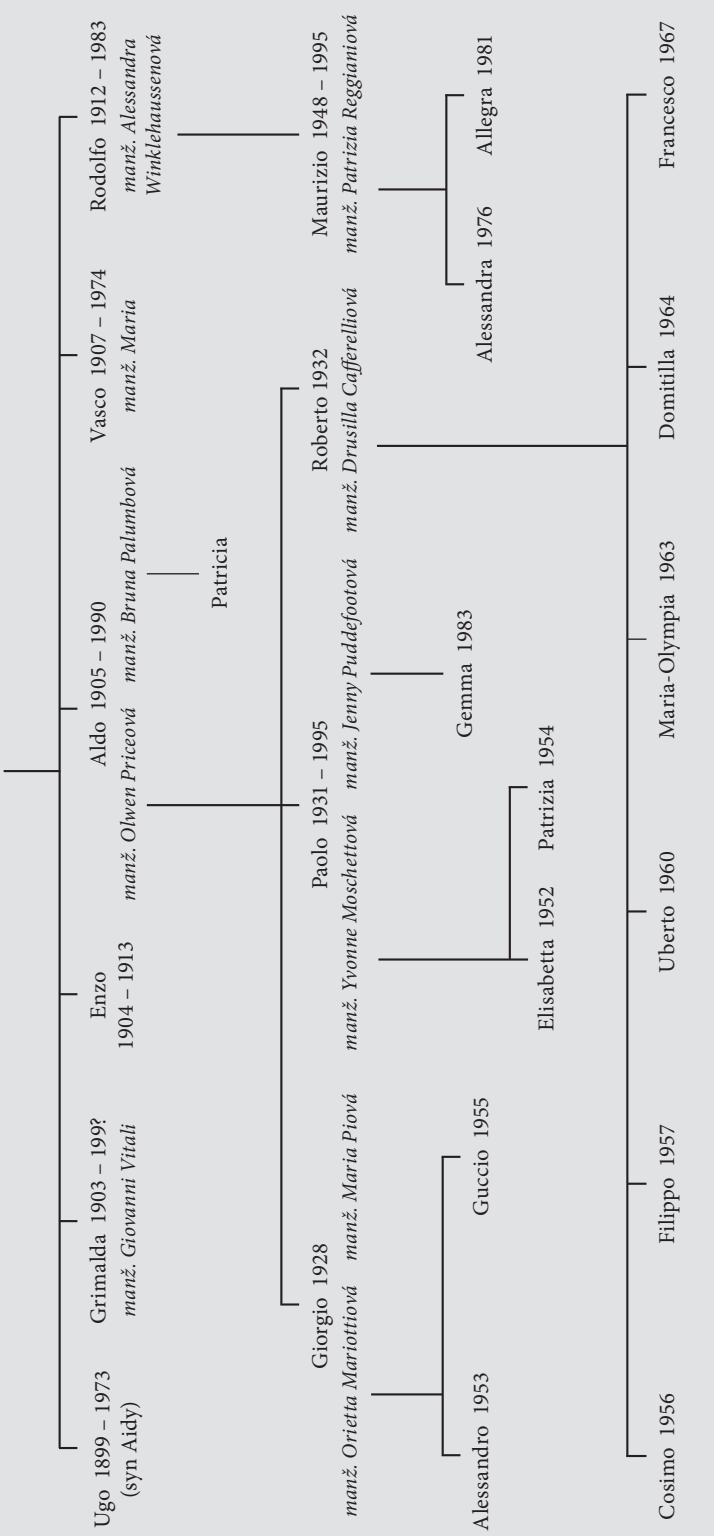
Obsah

Rodostrom rodiny Gucciovcov	11
1 Smrť	13
2 Dynastia Gucciovcov	19
3 Gucci sa vydáva do Ameriky	41
4 Mladícka rebélia	59
5 Rodinná rivalita	81
6 Paolo vracia úder	101
7 Výhry a prehry	114
8 Maurizio preberá velenie	126
9 Výmena partnerov	155
10 Američania	182
11 Deň na súde	193
12 Rozvod	214
13 More dlhov	233
14 Život v luxuse	260

15	Paradeisos	275
16	Obrat	288
17	Zatýkanie	316
18	Proces	333
19	Prevzatie	356
	Doslov	390
	Doslov po dvadsiatich rokoch od prvého vydania:	404
	Všetko je Gucci	
	Podakovanie	416
	Bibliografické poznámky	421
	Register	429

GUCCIO GUCCI 1881 – 1953

manž. Aida Cavelliová

1

SMRŤ

V pondelok 27. marca 1995 o osem tridsať ráno zametal Giuseppe Onorato lístie, ktoré vietor navial pred vchod do budovy, kde pracoval. V to ráno prišiel o ôsmej tak, ako každý pracovný deň, a jeho prvou úlohou bolo otvoriť veľké drevené krídlové dvere domu na Via Palestro 20. V štvorpodlažnej budove postavenej v renesančnom štýle v jednej z najelegantnejších milánskych štvrtí sa nachádzali byty a kancelárie. Na druhej strane ulice sa pod vysokými cédrmi a topolmi rozprestierali upravené trávniky a kľukaté chodníky parku Giardini Pubblici, oázy zelene a pokoja v rušnom meste plnom smogu.

Cez víkend vial teplý vietor, ktorý rozohnal smog ustavične sa vznášajúci nad mestom a pozhadzoval posledné suché listy zo stromov. V to ráno našiel Onorato vchod zaviaty lístím a náhlil sa ho pozametáť skôr, než sa ľudia začnú trúsiť do budovy. Vojenský výcvik mu vštepil silný zmysel pre poriadok a povinnosť, no nezlomil jeho ducha. Mal päťdesiatjeden rokov a bol vždy pekne oblečený a bezchybne upravený, biele fúzy dokonale udržiavané, riedke vlasy nakrátko ostrihané. Sicíľčan z mesta Casteldaccia prišiel na sever rovnako ako mnohí ďalší, ktorí hľadali prácu a nový život. Po tom, čo Onorato v roku 1980, po štrnástich rokoch v pozícii poddôstojníka odišiel z armády do výslužby, rozhodol sa usadiť v Miláne, kde niekoľko rokov striedal rôzne príležitostné zamestnania. Na miesto vrátnika nastúpil v roku 1989 a do práce dochádzal na malom skútri zo severozápadnej časti mesta,

kde býval so svojou ženou. Tento jemný muž so svetlomodrými očami a milým, hanblivým úsmevom udržiaval vchod do budovy bezchybne čistý. Šesť naleštených schodov z červenej žuly, ktoré sa vypínali bezprostredne za masívnou vstupnou bránou, žiarivé sklenené dvere navrchu schodiska a lesknúca sa kamenná dlažba vo vstupnej hale boli výsledkom jeho snahy. V zadnej časti haly mal Onorato malú presklenú kóju z dreva so stolom a stoličkou, na ktorej však sedával len zriedkakedy, keďže sa musel venovať povinnostiam. V Miláne, ktoré mu síce poskytlo prácu, no okrem nej takmer nič iné, sa Onorato nikdy necítil ako doma. Citlivo vnímal predsudky, ktoré majú mnohí Taliani zo severu voči *meridionalom* alebo južanom, a stačil mu jeden dlhší pohľad na to, aby ho to podráždilo. Nikdy neodvrával svojim nadriadeným a poslúchal ich, ako ho naučili v armáde, odmietal však ohýbať chrbát.

„Mám rovnakú hodnotu ako ktokoľvek iný,“ vravieval si Onorato, „hoci je bohatý alebo pochádza z významnej rodiny.“

Pri zametaní Onorato zdvihol zrak a na opačnej strane ulice uvidel muža. Všimol si ho už ráno, keď otváral obrovské dvere. Muž stál za malým zeleným autom parkujúcim kolmo na ulicu, prednou časťou nasmerovaným k Giardini Pubblici, chrbtom k budove, kde pracoval Onorato. Okraje chodníka na Via Palestro zvyčajne lemovali autá, bola to jedna z mála ulíc v centre Milána, na ktorej sa ešte dalo bezplatne zaparkovať. Autá stáli našikmo, otočené prednou časťou k chodníku. Ešte bolo skoro a auto stálo osamotené. Onorata zaujala jeho poznávací značka, lebo visela tak nízko, až sa takmer dotýkala zeme. Uvažoval, prečo muž prišiel tak zavčasu. Bol nahladko oholený a oblečený v kvalitnom svetlohnedom kabáte. Hľadel na ulicu smerom ku Corso Venezia, akoby niekoho očakával. Onorato si neprítomne pohladil plešivejúcu hlavu a s istou závišťou si uvedomil, že muž má husté, tmavé vlnité vlasy.

Od júla roku 1993, keď na ulici vybuchla bomba, mal oči otvorené. Explózia auta naloženého dynamitom otriasla mestom, zabila päť ľudí a zničila Padiglione d'Arte Contemporanea, múzeum súčasného umenia, ktoré sa zrútilo a zostala z neho len hromada cementu, oceľových trámov a prachu. V rovnaký večer vybuchla iná bomba v Ríme a poškodila kostol San Giorgio Velabro v historickom centre. Neskôr sa ukázalo, že tieto výbuchy súviseli so skoršou explóziou vo Floren-

cii na Via dei Georgofili, pri ktorej tiež zahynulo päť ľudí, tridsať bolo zranených a zničili sa desiatky umeleckých diel, uchovávaných v budove vedľa miesta výbuchu. Útoky sa neskôr podarilo spojiť so sicílskym bosom mafie Salvatoreom „Totom“ Riinom, ktorého už predtým v tom istom roku zatkli za vraždu popredného antimafiánskeho prokurátora Giovanniho Falconeho, spáchanú v roku 1992. Riina nariadil bombové útoky na niektoré z najvzácnejších talianskych kultúrnych pamiatok ako odvetu za svoje zadržanie. Neskôr ho odsúdili za vraždu Falconeho i za explózie a v súčasnosti si odpykáva dva doživotné tresty. DIGOS, talianska politická polícia, ktorej špeciálnym mandátom je boj proti terorizmu, vypočúvala všetkých *portinai* – vrátnikov v okolí Via Palestro. Onorato im povedal, že v ten deň si všimol podozrivo vyzerajúci karavan, odstavený v blízkosti jednej z brán vedúcich do parku. Odvtedy si robil poznámky do notesa, ktorý si nechával v kóji a zapisoval si doň čokoľvek, čo sa mu zdalo nezvyčajné.

„Sme očami a ušami tejto štvrte,“ vysvetľoval Onorato druhovi z armády, ktorý sa uňho často zastavil na kávu. „Vieme, kto prichádza a odchádza, súčasťou našej práce je pozorovanie.“

Onorato sa otočil a pritiahol si k sebe pravé krídlo dverí, aby spoza neho povymetal niekoľko posledných listov. Keď zašiel za spolovice zatvorené dvere, začul rýchle kroky na schodoch a známy hlas, čo naňho volal: „*Buongiorno!*“

Onorato sa otočil a uvidel Maurizia Gucciho, ako so zvyčajnou energiou šprintuje hore po vstupnom schodisku do kancelárií na prvom poschodí. Kabát ľavej farby za ním povieval.

„*Buongiorno, dottore,*“ odvetil Onorato s úsmevom a zdvihol ruku na pozdrav.

Onorato vedel, že Maurizio Gucci je príslušníkom slávnej rodiny Gucciovcov z Florencie, ktorá založila rovnomennú firmu s luxusným tovarom. V Taliansku sa meno Gucci odjakživa spájalo s eleganciou a štýlom. Taliani boli hrdí na svoju tvorivosť a remeselné tradície a Gucci bolo spolu s menami Ferragamo a Bvlgari jedno z tých mien, ktoré symbolizovali kvalitu a remeselné majstrovstvo. Taliansko dalo svetu aj niekoľko najvýznamnejších svetových návrhárov ako Giorgio Armani a Gianni Versace, Gucci však bolo meno, ktoré siahalo ďaleko do minulosti, do čias dávno predtým, než vzniklo povolanie návrhárov.

Maurizio Gucci bol posledný z Gucciovcov na čele rodinnej firmy, až kým ju pred dvoma rokmi nepredal svojim finančným partnerom, ktorí z nej už od jari toho roku plánovali urobiť verejne obchodateľnú spoločnosť. Maurizio, ktorý sa už v nijakom ohľade nezúčastňoval na rodinnom podnikaní, si na jar roku 1994 otvoril vlastné kancelárie na Via Palestro.

Gucci býval o kúsok ďalej za rohom v majestátnom paláci na Corso Venezia a každé ráno medzi ôsmou a pol deviatou dochádzal do práce peši. V niektoré dni si odomkol vlastným kľúčom a vyšiel hore skôr, než Onorato stihol otvoriť ťažké drevené dvere.

Onorato často s nostalgiou uvažoval, aké to asi je byť v Gucciho koži. Bol to bohatý, atraktívny mladý muž a mal nádhernú priateľku, vysokú, štíhlu blondínu, ktorá mu pomáhala zariadiť kancelárie na prvom poschodí exotickými čínskymi starožitnosťami, elegantnými čalúnenými pohovkami a kreslami, pestrofarebnými drapériami a cennými maľbami. Často za ním prichádzala na obed, oblečená v kostýmoch od Chanela, s bezchybne upravenou svetlou hrivou. Onoratovi sa javili ako dokonalý pár s úžasným životom.

Keď Maurizio Gucci vystúpil na posledný schod a zamieril do vstupnej haly, Onorato si všimol, ako do dverí vošiel tmavovlasý muž. V okamihu si uvedomil, že muž čakal na Gucciho. Začudoval sa, prečo muž zastal naspodu schodiska na rozhraní hnedej štetinovej rohožky a sivého behúňa, ktorý na jednotlivých schodoch pridržovala mosadzná tyč. Gucci si nevšimol, že muž vošiel za ním, a muž naňho nezavolať.

Priamo pred Onoratovým zrakom si muž jednou rukou rozhrnul kabát a druhou z neho vytiahol zbraň. Natiahol ruku, namieril ňou na chrbát Maurizia Gucciho a začal strieľať. Onorato, ktorý stál necelý meter od neho, zmeravel s metlou v ruke. V šoku nedokázal muža zastaviť.

Onorato počul tri rýchle, tlmené výstrely, nasledujúce rýchlo za sebou.

S hrôzou sa nečinne prizeral. Videl, ako prvá guľka prenikla Gucciho ťavím kabátom pri pravom stehne. Druhá ho trafila tesne pod ľavé plece. Onorato si všimol, ako sa Gucciho kabát zachveje vždy, keď náboj prerazí cez látku. „Keď niekoho zastrelia vo filme, vyzerá to celkom inak,“ pomyslel si.

Gucci sa obrátil so zmäteným výrazom v tvári. Ohromene pozrel na strelca, pričom nič v jeho tvári nenasvedčovalo, že by ho spoznal, potom pohľadom prešiel na vedľa stojaceho Onorata, akoby sa chcel opýtať: „Čo sa deje? Prečo? Prečo sa mi toto stalo?“

Tretia guľka mu poškrabala pravé rameno.

Keď Gucci zastonal a klesol na zem, útočník mu strelil poslednú, smrtiacu guľku do pravého spánku. Potom sa otočil na odchod a krátko sa zastavil pri pohľade na Onorata, ktorý naňho zhrozene civel.

Onorato videl, že mužovo tmavé obočie prekvapene nadskočilo, akoby doteraz nebral do úvahy jeho prítomnosť.

Ešte vždy mal natiahnutú ruku, ktorá teraz mierila priamo na Onorata. Onorato sa pozrel na zbraň a všimol si, že hlaveň zakrýva dlhý tlmáč. Zahľadel sa na ruku držiaca zbraň, na dlhé upravené prsty, na nechty, ktoré vyzerali, akoby mal čerstvú manikúru.

Na okamih, ktorý Onoratovi pripadal ako večnosť, sa pozrel strelcovi do očí. Potom začul svoj vlastný hlas.

„Nieeee,“ vykrikoval, prikrčil sa a zdvihol ľavú ruku, akoby hovoril: „Ja s tým nemám nič spoločné!“

Útočník vypálil ďalšie dve rany priamo na Onorata, potom sa obrátil a vybehol z dverí. Onorato začul zvonivý zvuk a uvedomil si, že ho vydávajú padajúce nábojnice, tancujúce na žulovej dlažbe.

„Neuveriteľné!“ pomyslel si. „Necítim žiadnu bolesť! Nevedel som, že to nebolí, keď človeka zastrelia.“ Hlavou mu blysko, či Gucci cítil nejakú bolesť.

„Tak, a je to,“ povedal si. „Teraz zomriem. Aká je to hanba, takto zomrieť. To nie je fér,“ vravel si.

Potom si uvedomil, že ešte vždy stojí. Pozrel sa na svoju ľavú ruku, ktorá čudne ovísala. Z rukáva mu kvapkala krv. Pomaly si sadol na prvý žulový schod.

„Aspoň som nespadol,“ zašomral a v duchu sa pripravoval na smrť. Myslel na svoju ženu, na čas strávený v armáde, na more a hory v Casteldaccii. Potom si uvedomil, že je iba ranený; dve guľky mu zasiahli ruku, nezomrie. Pocítil príval šťastia. Obrátil sa a nad schodami uvidel ležať mŕtve telo Maurizia Gucciho v zväčšujúcej sa kaluži krvi. Gucci ležal roztriahnutý tak, ako spadol, na pravej strane, s hlavou položenou na pravej ruke. Onorato sa snažil kričať o pomoc, keď však otvoril ústa, svoj hlas nepočul.

O niekoľko minút začul čoraz hlasnejší zvuk blížiacej sa sirény, ktorý náhle ustal, keď policajné auto so zakvílením pneumatík zabrzdilo pred budovou na Via Palestro 20. Vyskočili z neho štyria uniformovaní *carabinieri* so zbraňami.

„Bol tu ozbrojený muž,“ slabo zastonal Onorato sediac na prvom schode, keď k nemu dobehli.

2

DYNASTIA GUCCIOVCOV

Jasnočervené frkance od krvi vytvárali vzory v štýle Jacksona Pollocka na dverách a na bielych stenách po oboch stranách vstupnej haly, kde ležal Maurizio. Na zemi ležalo za hrst nábojníc. Majiteľ kiosku na druhej strane ulice v Giardini Pubblici začul Onorato v výkrik a rýchlo zavolať políciu.

„To je *dottor* Gucci,“ vysvetlil Onorato policajtom a pravou rukou ukázal nad schodisko na Maurizioovo nehybné telo, zatiaľ čo ľavá mu bezvládne ovisala. „Je mŕtvy?“

Jeden z karabinierov si kľakol k Maurizioovmu telu, pritlačil mu prsty na krk, a keď nenahmatal pulz, prikývol. Maurizioov právnik Fabio Franchini, ktorý prišiel pred niekoľkými minútami, sa zdrvene schúlil na studenej dlažbe vedľa Maurizioovho tela – a zostal tam počas nasledujúcich štyroch hodín, zatiaľ čo si muži zákona a záchranári robili svoju prácu. Keď dorazili sanitky a ďalšie policajné autá, pred budovou sa zhromaždila malá skupinka zvedavých divákov. Záchranári sa rýchlo postarali o Onorata a bleskovo ho odviezli v jednej zo sanitiek, prv než prišli na scénu policajti z oddelenia vražd. Desiatnik Giancarlo Togliatti, vysoký, chudý, svetlovlasý policajt s dvanásťročnými skúsenosťami z oddelenia vražd začal skúmať Maurizioovo telo. V posledných rokoch bolo Togliattiho hlavnou úlohou vyšetrovať vraždy medzi súperiacimi klanmi albánskych imigrantov, ktorí prišli do Milána. Toto bol jeho prvý prípad v radoch členov mestskej